

indregistrerede, troet at burde foreslaa Endringer i Lovforslaget §§ 8 og 16, hvorefter Anmeldelsen til Firmaregistret bliver en frivillig Sag for Enkeltmands Firma. Der turde være saa meget mindre Betænkelighed ved denne Endring — som formentlig ikke kan siges væsentlig at bryde det i Lovforslaget opstillede System — som det uden Tvivl tør forudsættes, at Forholdene i Virkeligheden, naar den antydede Frihed gives, ville udvikle sig saaledes, at Enkeltmands-Firmaer, der have eller ønske at faae nogen mere udbredt Virksomhed, ville blive anmeldte, fordi Indehaverne af disse Firmaer selv ville finde saadant stemmende med deres egen Interesse, og fordi Opinionen i Handelsverdenen mere og mere vil tvinge dem hen i den Retning.

Næst at bemærke, at den anførte Endring i Lovforslagets §§ 8 og 16 maa medføre nogle mindre Smaaændringer i flere Paragrafer, navnlig 10, 17, 21, 23, 25 og 31, skal Udvalget fremdeles henlede Opmærksomheden paa, at, naar det i det sidste Stykke i Lovforslagets § 35 hedder, at Handelsberetigede, som ikke ere anmeldelsespligtige, kunne foretage Anmeldelse til Handelsregistret og da i det Hele blive underkastede Lovens Bestemmelser, omfatter denne Bestemmelse utvivlsomt ogsaa Haandværkere, som i Medfør af Næringsloven af 29de December 1857 § 23 drive Handel med de under deres Sag hørende, ikke af dem selv forarbejdede Frembringelser. Grændsen imellem saadanne Haandværkere og Haandværkere, som i alt Fald i Reglen kun forhandle deres eget Arbejde, vil imidlertid vistnok i flere Tilfælde kunne være vanskelig nok at drage, og naar der ikkun er Spørgsmaal om en Ret eller Frihed til at kunne faae sit Firma indregistreret, skjønnes der ikke at være nogen rimelig Grund til i Loven kun at give Retten til hine Haandværkere og udelukke de andre. Man tør sikkerlig gaa ud fra, at Retten kun vil blive benyttet af dem, hvis Bedrift er eller antages mulig at kunne udvikle sig til at blive af større Omfang og at medføre

Forretningsforbindelser i videre Kredse. Men dertil kommer, at Udvalget maa holde for, at den nu bestaaende Regel, at Haandværker-Firmaer, der indeholde Andet og Mere end Enkeltmands Navn, bør indregistreres med de fornødne Oplysninger, fortjener at opretholdes, hvilket formentlig kan gøres, uden at man derfor har nødtigt at frygte for en Overfyldelse af Registrene. Denne Opretholdelse vil finde Sted, naar der i Lovforslagets § 8 efter „Handel (jfr. § 35)“ indskydes „eller anden borgerlig Næring“, jfr. Firmalov af 23de Januar 1862 § 1, idet derved opnaas, at i det Hele de efterfølgende Bestemmelser komme til Anvendelse ogsaa med Hensyn til de Forretningsnavne, hvorunder Haandværk drives.

Udvalget foreslaar endelig, at Parenthesen i 2den Linie i sidste Stykke Str. c. i § 33 udgaar. Saaledes som den staar vil den let kunne forlede til den urigtige Opfattelse, at Forbrugs- og Produktionsforeninger altid som Selskaber med begrændset Ansvar skulle indregistreres. Ligesom dette ikke er Tilfældet efter den nugældende Firmalov, saaledes er det naturligtvis heller ikke Meningen efter Lovforslaget, at de nævnte Foreninger skulle gaa ind under Lovens Anmeldelsesregler, medmindre — som det hedder i Loven om Forandring i Næringsloven af 23de Mai 1873 § 2 — deres Virksomhed er af den Bestaafenhed, at den maa betragtes som Næringsdrift, det vil med andre Ord sige, at de drive egentlig Handel. Da nu hine Ord engang ere indkomne i Lovforslagets § 33, har man fra flere Sider i Udvalget troet, at det vilde være hensigtsmæssigt klart at præcisere dette Spørgsmaal om Forbrugs- og Produktionsforeningers Anmeldelsespligt ved i § 35 i dens Str. a. at gjøre en Tilføielse, hvorved det udtrykkelig siges, at som Handlende anses ogsaa de nævnte Foreninger, naar deres Virksomhed maa betragtes som Næringsdrift, og derved tillige indirekte, at i andre Tilfælde falde de ikke under denne Lovs Bestemmelser.

Næst at bemærke, at man har anset det